

Detta är en utskrift från Göteborgs-Posten.

Uppdaterad: 2006-06-20 03:30

Annica bygger om

KONST: Mångbottnade undersökningar av myt, makt och sensualism när Annica Karlsson Rixon blandar nya verk med tidigare på sin utställning på Göteborgs konsthall.

Annica Karlsson Rixon är utbildad dokumentärfotograf, men började tidigt ifrågasätta den i dag så aktuella problematiken med "representationen" och att avbilda andra. I slutet av 1980-talet var hon med och startade föreningen Kvinnliga fotografer i Norden och det var också under denna tid som hon kom i kontakt med den akademiska diskussion kring konst och feminism som på många sätt är en sammanhållande länk i hennes konstnärskap.

Kvinnokroppen som bild problematiserades på olika sätt under det tidiga 1990-talet, inte minst i den fotobaserade konsten där ett flertal kvinnor, däribland Karlsson Rixon, blev framgångsrika. När nu utställningen *Today Tomorrow Forever* visar ett urval ur hennes produktion från åren 1991-2006 kan jag, bland annat, sakna det mer organiska genombrottsverket *Untitled I-VI* (1990-91), trots att serien kanske överexponerats i olika sammanhang. Jag tror att bilderna är viktiga för att förstå hennes senare vägval. Viktig är också vistelsen i amerikansk queermiljö och en utbildning där teori och konstnärligt arbete kombinerades. I dag är Karlsson Rixon professor vid Högskolan för fotografi och sedan 2004 doktorand vid konstnärliga fakulteten vid Göteborgs universitet.

Trådar från allt detta knyts samman i *Resonans* (2005-06), det verk som getts störst utrymme i utställningen. Verket, ett samarbete med Anna Viola Hallberg, består av en installation, dokumentationsfoton och intervjuer med kollegor och vänner. Estetiken i projektionerna bygger på en svartvit, liksom överlastad, traditionstyngd symbolik - jag ser stråk från sådant som modernistiskt arkitekturfotografi, Brassals Parisbilder och avantgardistisk dans där en individ plötsligt står stilla i en pågående flöde. Tåg passerar, vågor rullar in, i en skulptur snurrar planeterna i solsystemet. Jag anar också en målerisk inspiration: Hammershøis interiörer. Gamla byggen, men nu med kvinnor som individer som skriver in sig i konsthistorien. I lokalerna hörs ord om makt, strategier och vägval. Det handlar om ett gärna redovisat processuellt tänkande, om strukturer som dekonstrueras och sätts ihop med delvis nya delar. En långvägg fylls av *Porträtt i nordiskt ljus* (1997-99). Bilderna, som tillkom i Los Angeles, är parafraaser på sekelgammalt nordiskt måleri. Serien fungerar genom sin skoningslösa tydlighet som en bärande balk, dels på det idémässiga planet, men också på ett lustigt sätt genom att rummets smalhet kräver att man passerar förbi fotografierna steg för steg, i stället för att se dem på distans. Det blir som att vara nära en metaforisk långtradare, en association som kanske är ett eko från intilliggande rum där *Truckers and others* (1999) visas. I de färgsorterade bildsekvenserna finns spår av rörelsen när Karlsson Rixon passerade långtradare och fotograferade dem och de ögonblick av samförstånd som uppstod när det hon gjorde spred sig i chaufförernas nätverk. Uppförstörade detaljer visar, som om det vore utsnitt av en Caravaggio, händer som uttrycker - ja, vad? Sådant som myt, makt och sensualism undersöks på ett både lustfyllt och mångbottnat sätt.

Today Tomorrow Forever
Annica Karlsson Rixon
Göteborgs konsthall
t o m 10/9

Astrid von Rosen

